

Rozhodným pak jest jen, vzešla-li majiteli domu možnost disponovati s bytem dříve, nežli mu bylo dodáno zajišťovací omezení, nikoli zdali majitel domu s bytem již skutečně disponoval čili nic, neboť dle znění § 13 cit. zák. jest pro přípustnost zajištění směrodatné jedině, zdali výrok o zajištění byl vlastníku domu úřadem oznámen dříve, než byl právní důvod, na základě něhož státní zaměstnanec byt obýval, zrušen disposičním aktem uživatele bytu.

Z těchto úvah dospěl nss k názoru, že zajištění bytu podle § 13 cit. zák. není přípustné, jestliže již před doručením rozhodnutí o zajištění bytu nájemní poměr mezi vlastníkem domu a státním zaměstnancem byt obývajícím byl rozvázán dohodou stran.

Ježto žal. úřad vycházel z opačného nesprávného právního názoru, bylo nař. rozhodnutím zrušiti pro nezákonnost dle § 7 zák. o ss.

Č. 3397.

Zajištění bytu: * Byt, jež obývá státní zaměstnanec ve svém vlastním domě, nepodléhá zajištění podle § 13 zák. č. 225/1922 ve znění zák. č. 87/1923.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 5020).

V ě c: Rudolf N. v R. proti zemské správě politické v Praze o zajištění bytu.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Osp v Š. zajistila na základě § 13 zák. č. 225/1922 v domě st-lově v D. byt o dvou místnostech v I. patře, který se uprázdnil služebním přeložením majitele domu, celního správce Rudolfa N. do obce jiné, pro strážmistra finanční stráže Karla K.

Zsp rozhodnutím nevyhověla odvolání a potvrdila zajištění bytu, poněvadž jsou zde dány předpoklady zajištění bytu a námitky odvolání nejsou zákonem odůvodněny.

Stížnost do rozhodnutí toho podanou shledal nss důvodnou. Žal. úřad vychází z právního názoru, že lze po rozumu § 13 cit. zák. ve znění zák. č. 87/1923 zajistiti byt, obývaný dne 19. srpna 1922 státním zaměstnancem i tehdy, když státní zaměstnanec obývá byt ve vlastním domě a byt se uprázdnil služebním jeho přeložením do obce jiné.

Nss neuznal názor ten správným.

Zák. č. 225/22 ve znění zák. č. 87/23 omezuje v § 13 vlastníka domu v možnosti, volně nakládati s bytem, ve prospěch státních zaměstnanců.

Ze znění § 13 jde však jasně na jevo, že lze zajistiti toliko ony byty, které obývají státní zaměstnanci v domech náležejících osobě jiné a to na základě nájemní smlouvy nebo jiného právního titulu, který zakládá právně poměr mezi státním zaměstnancem jako uživatelem bytu a vlastníkem domu.

Podle znění § 13 cit. zák., jež jako výjimečné ustanovení svobodu vlastnictví omezující dlužno vykládati přísně, nelze pochybovati, že zákon nezamýšlel odejmouti vlastníku domu volnou disposici s bytem, jehož sám používá ve vlastním domě, nýbrž že bylo úmyslem zákona,

omeziti volnost nakládání jen s těmi byty, které jsou pronajaty aneb z jiného důvodu dány v užívání státním zaměstnancům.

Správnosti názoru toho nasvědčuje též ustanovení § 13, odst. 5 zák. č. 87/23, jenž ukládá přeloženému státnímu zaměstnanci povinnost upslechnouti vyzvání úřadu, aby dal v určité lhůtě výpověď ze svého bytu, neb aby tak neučinil.

Ježto žal. úřad vycházel z mylného právního názoru, se podléhá zajištění i byt, jež přeložený státní zaměstnanec ve svém vlastním domě obývá, tento názor však nemá opory v zák., bylo nař. rozhodnutí zrušiti pro nezákonnost podle § 7 zák. o ss, aniž bylo se soudu zabýváti ostatními námitkami stížnosti.

Č. 3398.

Pozemková reforma: I. * Otázka, jsou-li mezi státem zabranými nemovitostmi objekty dle § 3 lit. a) záb. zák. ze záboru vyloučené, vznesena byla stranou in judicium teprve tehdy, když žádost o vyloučení objektů těch u stpú-u byla podána; vznesena-li žádost ta ve vyjádření podaném dle § 3 náhr. zák. u soudu, je rozhodným den, kdy od soudu došla ke stpú-u. — II. Je nezákonné, započte-li stpú do záboru nemovitosti dotčenému majiteli nepatřící.

(Nález ze dne 26. března 1924 č. 5009).

V ě c: Dr. Jan F. v H. proti státnímu pozemkovému úřadu (sen. president v. v. Rudolf Vyšín) o zábor, zamýšlené převzetí a tři výpovědi z hospodaření na zabraných nemovitostech.

V ý r o k: Naříkané opatření z 9. dubna 1923, pokud se týká nemovitostí . . . , zrušuje se provady řízení; v ostatním se stížnosti zamítají jako bezdůvodné.

D ů v o d y: I. V knihovní žádosti podané dne 22. dubna 1923 u okr. soudu v Lučenci navrhl stpú, aby na nemovitostech patřících vlastnický st-li, zapsaných v . . . , bylo poznamenáno, že nemovitosti ty jsou státem zabrány podle zák. ze 16. dubna 1919 č. 215 Sb., že stpú hodlá je dle §§ 2 a násl. zák. z 8. dubna 1920 č. 329 Sb. a zák. z 13. července 1922 č. 220 Sb. převzít. Současně navrženo, aby st-li doručeno bylo oznámení o zamýšleném převzetí s výzvou dle § 3 cit. zák.

Příslušná soudní usnesení byla st-li doručena 14. května 1923.

II. 1) Žádostí podanou u okr. soudu v L. vypověděl žal. úřad všem osobám hospodařícím na nemovitostech blíže uvedených označením čísel parcel zapsaných ve vložkách . . . ve smyslu části I. c) náhr. zák. hospodaření na těchto nemovitostech na dobu 6 měsíců. Žádost ta datována je 31. květnem 1923 a nese č. 32.032/II.

2) Žádostí datovanou 30. května 1923 č. 33.532/23/II/4 vypověděl žal. úřad st-le z hospodaření na nemovitostech jím obhospodařovaných, zanesených ve vložkách č. — . . . , jak jsou označením kat. částic v žádosti uvedeny.

3) Žádostí datovanou 31. května 1923 č. 35531/23/II/4 vypověděl žal. úřad Desideru L. hospodaření na nemovitostech jím jako pachtýřem